

[Valdemar Thomsen.]

at anmode Folketinget om Overbærenhed. Det, jeg har sagt, staar jeg naturligvis ved, og det tager jeg Konsekvenserne af. Men ved en Lejlighed som denne maa det, forekommer det mig, være betimeligt at rejse Spørgsmaalet, om Rigsdagen overhovedet har nogen parlamentarisk Kontrolret, om Folketinget fuldstændigt — som det nu er godt paa Vej til — vil udlevere sig til Administrationen. For mig, der nu for anden Gang skal udleveres efter Rigsdagens Undtagelseslov, vilde det være rart at vide, hvilke Rettigheder og hvilke Pligter en Rigsdagsmand i det hele taget har med Hensyn til at udtale sig her i Tinget.

Anledningen til, at jeg kom til at beskæftige mig med Eksportforholdene, var den Omstændighed, at Repræsentanter for Kvægproducenterne sammen med Tillidsmænd for saavel indenlandske som udenlandske Eksportører i Efteraaret 1934 henvendte sig til mig i min Egenskab af Rigsdagsmand med Klager over det Sammenrod, som finder Sted med Hensyn til Sammenrod og offentlig Virksomhed. Man paaviste over for mig, hvordan de i Udvalget repræsenterede Firmaer i høj Grad blev favoriseret ved Uddeling af Passersedler og ved Autorisationer til Statsopkøb. Det var der gentagende klager over til Landbrugsministeren og til Eksportudvalget, men uden at der var taget nogen som helst Hensyn dertil, og derfor anmodede nu Repræsentanter for de paagældende mig om at rejse Sagen paa Rigsdagen, ikke alene vedrørende Storeksportørerne, men ogsaa over for Generalsekretær Høgsbro Holm, der som Landbrugets betalte Tillidsmand maatte være vidende om de uheldige Forhold.

De paagældende, der henvendte sig til mig, bilagde deres Oplysninger med Beviser, som siden har vist sig at være uomstødelige, og jeg vil nu gerne spørge Medlemmer af dette høje Ting, om jeg som Rigsdagsmand skulde have sagt til de Herrer: Naturligvis har I soleklar Ret, men naar I selv forgæves løber Panden mod Landbrugsministeriet, Landbrugsraadet, Eksportudvalget, der har alt, hvad der hedder politisk Indflydelse, Penge og Presse, til deres Raadighed, saa maa I ikke forlange, at en forholdsvis nybagt Rigsdags-

mand, der i Forvejen bliver forfulgt af de nævnte tre Stormagter, skulde lægge sig ud med Magthaverne og den offentlige Mening, som Pressen nok skal sørge for at præparere.

Erfarne Parlamentarikere har siden sagt mig, at det var halsløs Gerning at give sig i Lag med, men selv om jeg gennem tidligere Erfaringer havde mine Anelser, saa paatog jeg mig Opgaven, og jeg kan i Dag sige, at jeg vilde have følt mig som uværdig til den Opgave, som mine Vælgere har betroet mig, ja, som et ringe Menneske, hvis jeg her var gaaet udenom.

Jeg rejste da her i Tinget Spørgsmaal ved første Lejlighed den 19. Oktober 1934 ved første Behandling af Kødloven. Landbrugsministeren anmodede ved den Lejlighed om at faa en skriftlig Klage. Han erklærede ordret — det ses i Rigsdagstidende om Forhandlingen —:

„Hvis det paa nogen Maade kan paavises, at man har foretaget noget, som ikke fuldt ud taaler Dagens Lys, skal det blive paatalt saa effektivt, som det ærede Medlem kan ønske det.“

Jeg takkede, som sig hør og bør, Ministeren for dette uforbeholdne Tilsagn og afleverede ganske faa Dage efter en skriftlig Klage.

Nu skulde man have troet, at Ministeren havde undersøgt Klagens Berettigelse, enten personlig eller ved uvildige Mænd. Det gjorde han imidlertid ikke, men han overlod til de anklagede ikke alene selv at undersøge, men min Sandten ogsaa til selv at afsige Dom. Det kan vel nok siges, at det var en mærkelig Optræden af en Minister, først at anmode om at faa en Klage og derefter at rejse Tiltale mod den paagældende Folketingsmand paa Grund af visse Punkter i Klagen. En saadan Optræden minder, forekommer det mig, i betænkelig Grad om Metoder i Diktaturstater.

Resultatet af Ministerens Undersøgelse, som han havde lovet, blev en omstændelig Redegørelse fra Eksportudvalget, tiltraadt af Landbrugsraadet og altsaa af Landbrugsministeren — et Produkt, som jeg aldeles omgaaende kunde paavise var upaalideligt, og som ogsaa i Retten, som det er blevet oplyst her, af selve Dommeren blev betegnet som i Bund og Grund misvisende. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa den